

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Γραμματέως της Παιδείας δε το καθ' ἑξῆς παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήλας παρεσχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀγαθίας, καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμένης Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκημιν ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἰνὲ προκληθῆναι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΚΥΘΙΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λακ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξῆρ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσακελαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Φεβρουαρίου 1897

Ἔτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 8

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ὅτε Σελ. 49).

—ὦ, Μεγαλειότατε!...—Τόσον μόνον ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ ἡ Αὐτοκράτειρα, ἀλλ' ἡ λέξις αὕτη ἐξεστομίσθη μὲ τόσον εὐκρινὲς αἰσθημα, ὥστε ὁ Ἐκτωρ ἀπαρητήρητος εἶ, ἐμειδίασεν ἐκ συμπάθειας.

— Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τί ἤξεύρει νὰ κάμνῃ αὐτὸς ὁ χαριτωμένος Φρίτσκιν, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, στρεβλῶν τὸ ὄνομα τοῦ σκύλου.

— Φρίτσκιν, Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα, γελῶσα. Τί ἤξεύρει νὰ κάμνῃ, εἶπατε; Ἴδού: ἤξεύρει νὰ γαπᾷ τὴν κυρίαν του καὶ θά σας ἀγαπήσῃ καὶ αἶς, φθάει μόνον νὰ θελήσεται. Ἴδού! ἔδω!

Καὶ ἐπλησίασε τὸ σκυλάκι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος τὸ ἀφῆκε νὰ του θαιπέσῃ τὴν παρειὰν μὲ τὴν ροδόχρουν γλωσσίσταν του.

—Τουλάχιστον ὁ παπαγάλος ξεύρει τίποτε περισσώτερον; ὑπέλαθεν ὁ Ναπολέων, πλησιάζων τὸ πέταυρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ πολύχρωμον πτηνὸν ἤρχισα πάλιν νὰ λιχνίζεται μὲ ἀτελείωτον φλυαρίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁμῶς ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἐνοούσεν ὡς γὰρ, διότι αἱ φράσεις τὰς ὁποίας ἀπέμμευτο ὁ παπαγάλος ἦσαν γερμανικαί.

— Καλημέρα, Παπαγάλε, τί κάμεις; καλὰ εἶσαι, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸ πτηνόν.

—ὦ, εἶμαι πολὺ ἄρρωστος! ὦ, εἶμαι πολὺ ἄρρωστος! ἀπεκρίθη ὁ παπαγάλος μὲ ὕψος τόσῳ κωμικῶς θρηνηῶδες, ὥστε

οὔτε ὁ Ναπολέων οὔτε ἡ Μαρία-Λουίζα ἠμπόρεσαν νὰ κρατήσουν τοὺς γέλωτας.

— Αὐτὰ τὰ γαλλικὰ ξεύρει δια-δλα! εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα ἀκόμη γελῶσα.

— Μπᾶ! καὶ ποῖας τοῦ τα ἔμαθεν; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ὁ κύριος Μέττερνιχ, Μεγαλειότατε. Ὁσάκις ἤρχετο

ψαξ συνωμοσίαν, ἐξυφανθεῖσαν ἐναντίον μου. Τώρα, καθὼς βλέπετε, ἔλαβε μέρος εἰς ἄλλην συνωμοσίαν, διοργανωθεῖσαν κατὰ τῆς Αὐτοκρατείας, διότι

«Ἐφθασαν ἐν πομπῇ εἰς τὴν Προσβείαν.» (Σελ. 58, σελ. 6').

πρὸς ἐπίσκεψίν μου, αὐτὸ ἔλεγε πάντοτε καὶ ὁ παπαγάλος ἔμαθε νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνῃ.

Ὁ γέλως τοῦ Ναπολέοντος, ἀκούσαντος τοῦτο, ἐπροκάλεσεν ἕνα ἄλλον γέλωτα, ἀκούσιον καὶ μετὰ βίας καταπτελλόμενον, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν Αὐτοκράτορα νὰ πρὸεξῇ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Ἐκτορος.

— Ἄ! εἶπε φίλε Ἄλβα, σὺ λοιπὸν ἦσο τὸ Ἄγαθὸν Πνεῦμα αὐτοῦ ἔδω τοῦ μέρους;— Καὶ

στραφεὶς ἀμέσως πρὸς τὴν Μαρίαν-Λουίζαν:

— Ὁ Ἀκόλουθος αὐτός, τῆ εἶπε, μοῦ ἔσωσε μίαν φορὰν τὴν ζωὴν, ἀποκαλύ-

αὐτὸς εἶχεν ἐπιφορτισθῆ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς δύο σας φίλους, τὸν σκύλον καὶ τὸν παπαγάλον, νὰ προδώσουν πρὸ τῆς ὥρας τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν των. Δὲν θά τῷ δώσετε τουλάχιστον νὰ σας φιλήσῃ τὸ χέρι;

Ἡ νεαρὰ Αὐτοκράτειρα ἐκύτταξε μειδιῶσα τὸν Ἀκλόουθον, γονυπετῆ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, καὶ τῷ ἔτεινε τὴν ἀθρὰν χεῖρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἐκτωρ ἀπέθεσεν εὐσεβάστως τὰ χεῖλη, ὀρκιζόμενος ἐνδομύχως, ἐκ τοῦ βάθους τῆς χρηστῆς καὶ ἱπποτικῆς του ψυχῆς, πίστιν πρὸς Αὐτὴν καὶ ἀφοσίωσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΡΙΑΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ

Μετὰ τὸν γάμον, ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα ἀπῆλθον εἰς ταξιδίον ἀπὸ τὴν βόρειον Γαλλίαν, παντοῦ δὲ ὅπου μετέβαιον, τοὺς ὑπεδέχοντο μὲ νέας μεγαλοπρεπεῖς ἐορτάς. Ἄλλ' ὁ Ἐκτωρ δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὰς πομπὰς ταύτας καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις, διότι δὲν ἠκολούθησε τοὺς Ἡγεμόνας. Ἐμείνεν εἰς Παρίσιον, κατὰ

τας διαταγας τις οποιας ειχε δω-

Δεν επαίξε κανεις με τον μαρκησιον

Ο Ακλόουθος εινε πονηρός σαν ἀλε-

Ο Ακλόουθος εινε πονηρός σαν ἀλε-

Ο Ναπολέων να μιν ειχε την αξιω-

Την σειραν των εορτων, των δοθει-

Τους τοιχους περιε εκάλυπτον υψό-

Τους τοιχους περιε εκάλυπτον υψό-

Περι την δεκατην ωραν ο Αυτοκρά-

Εδώ, χίλια πεντακόσια πρόσωπα

Ο Εκτωρ λοιπον εξήλθε πάλιν εις

Μετ' ολίγον, ο Εκτωρ και η νεανίς

Ητο μεσονύκτιον· ο χορός ευρίσκειτο

Έξαφνα μια φωνή αντηχει, φωνή

Φωτιά!

Πρός στιγμην επιστεθη ότι προκει-

Μόλις ηκούσθη η πρώτη εκείνη κραυ-

Γρήγορα, γρήγορα, δεσποινίς, τή

Έλατε, έλατε γρήγορα! επανέ-

Οχι! όχι! απήντησεν η νεανίς,

Θά εφυγεν από την αίθουσαν, εί-

[Έπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

Αντίθετον προς την όλην σινηνη της

Τα άγρια, είπα με τον νοϋν μου,

Να μία γυνίκα ποιητική, μέσα εις

Πολύ λοιποϋμαι, κύριε Φαίδων!

Δηλαδή; .. δεν ξεβρω τίποτε

Από την οδόν Στάδιου περνά ένα παι-

Από την οδόν Στάδιου περνά ένα παι-

των, προσφύγων, οι οποιοι στεροϋνται

Και ευλογίσθην ότι, αν ελαι αι οι-

Αντίθετον προς την όλην σινηνη της

Τα άγρια, είπα με τον νοϋν μου,

Να μία γυνίκα ποιητική, μέσα εις

Πολύ λοιποϋμαι, κύριε Φαίδων!

Δηλαδή; .. δεν ξεβρω τίποτε

Από την οδόν Στάδιου περνά ένα παι-

Από την οδόν Στάδιου περνά ένα παι-

Από την οδόν Στάδιου περνά ένα παι-

Από την οδόν Στάδιου περνά ένα παι-

Από την οδόν Στάδιου περνά ένα παι-

Από την οδόν Στάδιου περνά ένα παι-

και στραφεις άμεσως προς την μητέρα

Μαμά! μαμά! ιδες ένα γυ-

Αν δεν σου εινε δυνατον να γαπήσης

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Υπό τον καυστικόν άνεμον της ερή-

Η δυστυχής μητήρ επέμενε να δώσῃ

Την στιγμην εκείνην διήλθε πλησιον

Εστάθη, ήγγισε με την κρινόλευκαν

Και έμειδα· άλλ' εις τους οφθαλ-

Το παιδιον εκείνο ήτο ο Χριστός και

Το παιδιον εκείνο ήτο ο Χριστός και

Το παιδιον εκείνο ήτο ο Χριστός και

Το παιδιον εκείνο ήτο ο Χριστός και

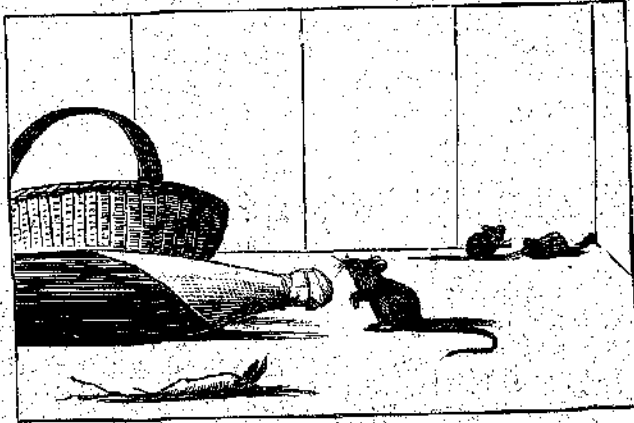
ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Έχετε, ευτυχή παιδια, αδελφους τοις δυστυχεις,

Η ΣΑΜΠΑΝΙΑ

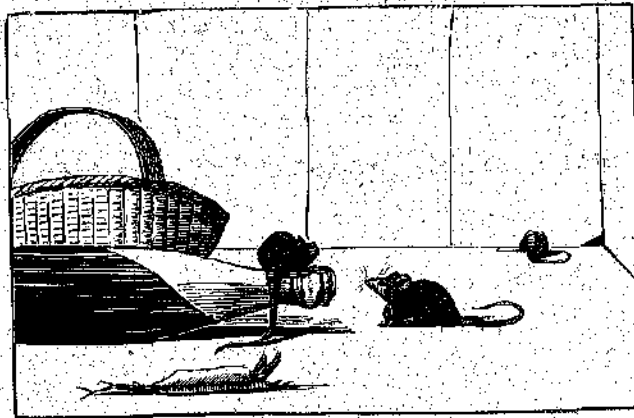
ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ ΤΡΕΙΣ

Πρόσωπα : Τρείς ποντικοί. — Βωβή πρόσωπων: Μία φιλή σαμπάνια. Η Σκηνή εις τὸ κελλάρι.

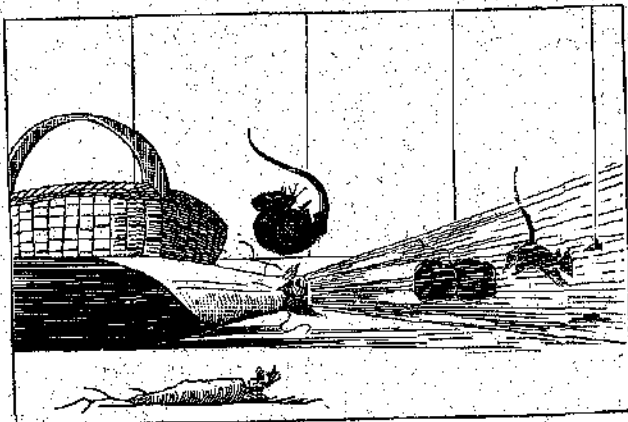
ΠΡΑΞΙΣ Α'

A' Ποντικός. — Αυτή ή μαστίνια, παιδιά, θά έχη μέσα λάδι. Έτσι μου μορφέται! B' Ποντικός. — Έτσι α! Γ' Ποντικός. — Έμπρός λοιπόν! εις έργον!

ΠΡΑΞΙΣ Β'

A' Ποντικός. — Έλατε να βγάλωμεν πρώτα τὸν φελὸν... Έλατε! B' Ποντικός. — Ναι, ναί, γρήγορα! Γ' Ποντικός. — Έρχομαι x' έγω, παιδιά! (Τὰ δόντια εις ένέργειαν).

ΠΡΑΞΙΣ Γ' (εις τὸν αέρα)

A' Ποντικός. — Μωρέ! Καλέ αυτό ήνον ήφαιστίε!... δ Βελούβιος! B' Ποντικός. — Οβούσιον!... Γ' Ποντικός. — Μποურλότο! (Η φιλή ηένει κατάπληκτος, με τὸ στόμα άνοιχτόν).

ΤΟΥ ΚΟΥΝΕΛΙΟΥ ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ

Μιά φορά μέσ' 'στο λειβάδι, μέσ' 'στο χόρτο τ' άπαλό, Έπιθεύσ' ένα κουνέλι γύρω, γύρω σαν τρελλάδ. Γιατί έδλεπ' ένα γέρο βάτραχο· να το θωρή Και 'στο κάθε πηδήμα του να θαυμάζη, να πορή. Σάν κουράστηκε λιγάκι τὸ κουνέλι, τὸν ρωτά: «Πὼς τὰ βρίζεις, βάτραχε μου, τὰ πηδήματά μου αυτά;» — "Ὁ! περίφημα! τοῦ λέγει τότε 'εκείνος, «κι' άπορώ.» «Πὼς 'μπορείς με τέτοια χάρι να πηδάς τόσο καιρό.» Μά τὰ γέλια τὸ κουνέλι 'πήρε θάρρος να του 'πή Χιλιά ψεύματα και μύθους, τέλος δὲ χωρίς 'ντροπή Είπεν:

«Α, κύρ βάτραχε μου! σ' ήθελα ένα πρωινό, »Που κατέβαινα 'ς τὸν κάμπο σαν σαίτ' άπ' τὸ βουνό. »Κ' είδα έξαφνα 'μπροστά μου μία μεγάλην εκκλησιά, »Που μ' έμποδισε τὸν δρόμον, νάδλεπες μίαν πηδήξιά »Πουκαμα, καλέ μου φίλε, μίαν μόνη και καλή. »Και πᾶς πέρασ' από πάνω σαν να ήμουνα πουλί. »Εις τὴν κορυφή μονάχα τοῦ Ψηλοῦ καμπαναριοῦ »Έτζουγγράνισα τὸ νύχι τοῦ δεξιοῦ μου ποδarioῦ.» Τώρα πὼς θά τ' ονομάσης τέτοιο πηδήμα;

— Λαμπρό, »

Είπε ὁ βάτραχος, «και μόνο να 'ξηγήσω δὲν 'μπορώ, »Πὼς, εις τέτοιο, μικρὸ ὄμμα, ὅπου 'έχεις σὺ, χωρεῖ »Μία ψευτιά τόσο μεγάλη, τέτοια άπίστευτη, χονδρή!» Τὸ κακό κουνέλι τότε βουτημένο 'ς τὴν 'ντροπή Εις τὰ λόγια τοῦ βατραχου δὲν εύρήκε, τί να 'πή, Κ' έπροτίμησε να φύγη με κατεβασμέν' αυτιά Και να μὴ ξαναμιλήσῃ πᾶ με τέτοια καυχήσιδ.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ)

(Συνέχεια' ίδε Σελ. 55).

«— Όχι! όχι! δὲν θέλω πειά! Να γυρίσωμε σπίτι! »Η Ρούσα έγέλασε. «— Μά ξεύρεις, καίμενη, κατι τί; Έξέχασα τὸ δρόμο! »— Τι; έξέχασες τὸ δρόμο; Εἶνε δυνατόν; λοιπόν 'εχαθήκαμεν; »— Πὼς εχάθήκαμεν; Δὲν γάνεται κανείς με τὸ να περάσῃ μια νύκτα εις τὸ δάσος. Βλέπω ὅτι είσαι πολὺ φοβηταιάρα και χαϊδευμένη! »— Έγὼ χαϊδευμένη; Μά ἐσὺ δὲν έλεγες πρωιήτερα ὅτι η μητέρα μου με μεταχειρίζεται με άυστηρότητα και δὲν μου κάμνει ἐκεῖνο πὼ θέλω;» »Η Ρούσα δὲν άπήνησε και εξηκολούθησε να γελᾷ. «— Ρούσα, σε παρακαλώ! Ρούσα, προσπάθησε να βρῆς τὸ δρόμο να φύγωμε!» »— Όχι! ἐγὼ είμαι καλά ἐδῶ. Τρελή είμαι, να γυρίσω τώρα 'στο σπίτι για να μου πης βρέξη ή γρηά; »— Μά ἐγὼ θέλω να γυρίσω, Ρούσα. Πήγαίνέ με, σε παρακαλώ!» »Αλλ' εκείνη εξακολουθούσε να γελᾷ. »— Ασχημα φέρεσαι, Ρούσα! Έγὼ δὲν ήθελα να 'λθω. Έσὺ με παρέσυρες, ἐσὺ μοῦ είπες. »— Και ποὺς σου είπε να μ' ακούσης! »— Ρούσα!... Ρούσα! »— Τι θέλεις ἐπὶ τέλους; Ξεφορτώσου με! 'Όταν κανείς δὲν άκούη τὴ μητέρα του, πρέπει να τα περιμένη ὅλα! 'Όταν έρχεται κανείς εις τὸ δάσος χωρὶς άδειαν, και θά γαθῆ, και θά ξεφυτίσῃ, και μάλιστα μπορεί να τον φάγη και ὁ λύκος!

»— Όχι, όχι! ἐγὼ δὲν είμαι καλή είμαι κακή Ρούσα. Αντίο! Αν σε φάγη ὁ λύκος, θα είσαι καλά φαγωμένη!» »Και έφυγεν η καληγόριδα, τόσο γρήγορα, ὡστε δὲν ήμπρέσα να ιδῶ κατά πὼς επήγε. »Η φωνή τοῦ λύκου επλησιάζεν ὁλονέν: »Χού! Χού! Χού!» »Εκαμα να φύγω' αλλὰ δὲν ήμπορούσα 'φοβούμενη πολὺ τὰ πόδια μου έτρεμαν, άδύνατον να περιπατήσω ή να σταθῶ. Έπεσα κατά γῆς ὡς νεκρά. Μολοντούτο, αν και ήξευρα ὅτι η μητέρα μου ήτο πολὺ μακριά, ὡστε να με ακούση, ήρχισα από τὴν άπελπισίαν μου να φωνάζω: «Μάνα μου! μάνα μου! βοήθειά! ὁ λύκος! ὁ λύκος!» Μόνον τὸ τρομερὸν εκείνο οὔρλιασμα: χού! χού! χού! μοῦ απέκρηθη... και από πολὺ πλησίον τώρα. Δύο μάτια πυρίνα ελαμψαν εις τὸ σκότος... 'Ητον ὁ λύκος!

»Έξαφνα, ήκουσα πὼς έσείσθησαν ὁπίσω μου οί κλάδοι τὼν θάμνων και μία γίδα—άλλη από τὴν Ρούσαν,— έωρμησε κατά τοῦ λύκου, προβάλλουσα τὰ κέρατα. Δὲν ήξεύρω τί συνέθη κατόπι. Είχα λιποθυμήσῃ.

»Όταν συνήλθα, τὸ δάσος εφωτίετο από τὴν σελήνην. 'Ο κακὸς λύκος δὲν ήτο πλέον ἐκεῖ και η μητέρα μου μ' εφιλούσε τρυφερώς. «Δέν μ' ἐμάλωσε καθόλου. — Είσαι εις κατάστασιν να περιπατήσης, 'ΑΣπρούλα; μοῦ είπε. "Αν είσαι, ελα να φεύγωμε γρήγορα." γιατι; ὁ λύκος ήμπορεί να ξαναγυρίσῃ.» »Ὁ, ήμπορούσα να περιπατήσω, εὐτυχῶς! Έξήλθομεν από τὸ δάσος και κατέβημεν τὸν λόφον τροχάδην. Καθὼς επλησιάζαμεν εις τὸ σπίτι, απαντήσαμεν τὴν κυρίαν Μιλχ με τὰ κορίτσια της, πὼς ήρχοντο να μας εύρουν. Έδειξαν μεγάλην χαρὰν ὅταν μάς είδαν, αλλὰ και ὅλοι ήρχισαν να με μαλώνουν. «Κακή, κακή 'ΑΣπρούλα!» ελεγαν. Απεναντίας δὲν ήξευραν πὼς να χαιδέψουν και να περιποιηθῶν τὴν μητέρα μου: «Η καίμενη η Εὐμορφοῦλα! επήγε να εύρη τὴν θυγατέρα της. Εὐγέ της! Και πρέπει να εκτυπήθῃ με τὸ λυκο!... 'Ιδέτε πὼς εἶνε αἱματομένη!» »Και πραγματικῶς υπήρχαν αἱματα επάνω εις τὸ λευκόν της φόρεμα ὅταν τὰ είδα, ήρχισα να κλαίω' αλλὰ η καλή μου μητέρα μ' εφίλησε δια να με παρηγορήσῃ και μου εἶπε: «Δέν εἶνε τίποτε' μὴν κλαίς, 'ΑΣπρούλα, μὴν κλαίς!» »Μ' ἐλειςσαν εις τὸν σταῦλον και ε-περιποιηθήσαν τὰ τραύματα της μητέρας μου. Αλλὰ τὸ πρῶτὸ τὸ κατ'άμαυρον κεφάλι της εύρεθη ξεθωριασμένον. Από τὴν λύπην της και από τὴν αγωνίαν, αἱ μαύραι τριχες της μητέρας μου είχαν γίνῃ στακτερές!... »Δέν εξαναείδα πλέον τὴν Ρούσαν. Η κυρία της τὴν επώλησε τὴν ιδίαν ε-κείνην ήμέραν και τὸ διστραμμένον αὐτὸ ζῖφον έφυγεν από τὸν τόπον, ὅπου κανείς, σε βεβαίῶ, μὴ κανείς δὲν το ελυπήθη. «Τὸ τρομερὸν αὐτὸ επεισόδιον μ' έκαμε φρόνιμη δια κάμποσον καιρόν. 'Όλίγον έλειψε να φαγωθῶ' είμπορεί να εἶπῃ κανείς ὅτι ήμουν εις τὸ στόμα τοῦ λύκου και ὅτι η μητέρα μ' έβγαλεν έξω. Και κάθε φοράν που ενύτταξα τὸ κεφάλι της, τὸ ὁποῖον έξ' αιτίας μου εἶχεν ά-σπρίση παράκαιρα, η συνείδησίς μ' έτυ-

«— Ὁ λύκος! είπα κατατρομαγμένη και έτρεξα να κρυφθῶ σιμά της. Αλλ' εκείνη με κανίαν άπεμακρύνθη... 'Ο λύκος! Μά δὲν είπες, Ρούσα, πὼς δὲν έχει πειά λύκους; »

«— Μά τὸ νοῦ σου πάντα! Για' άκουσε λιγάκι, σε παρακαλώ! »Χού! χού! χού!» «Μία τέτοια φωνή άνηχοῦσεν από τὰ βάθη τοῦ δάσους. «Τὸ καλὸν ρυάκι ελεγε: «φύγε γρήγορα, 'ΑΣπρούλα!» αλλὰ η ήγω επαναλάμβανεν τὴν φωνήν τοῦ λύκου: »Χού! Χού! Χού!» »— Έρχεται! Έρχεται! ελεγεν η Ρούσα ακούς; χού! χού! χού! Θα φάγη τὴν 'ΑΣπρούλαν! 'Ο λύκος πρῶτες γιδούλες πὼς έρχονται εις τὸ δάσος χωρὶς τὴ μητέρα τους! »Χού! Χού! Χού!» »— Μά θά με υπερασπισθῆς, Ρούσα. Έσὺ 'έχεις μεγάλα κέρατα! »— Ναι, έχω' αλλὰ αν νομίζης ὅτι θά τα κουράσω γι' αγάπη σου, είσαι πολὺ άπιστημένη... Θα σε αφήσω ἐκεῖ, και ἐνῶ θά σε τρώγη ὁ λύκος, ἐγὼ θα φύγω και θά σωθῶ. »— Χού! Χού! Χού!» »— Κακή Ρούσα!

«— Κακή η Ρούσα! εἶται α! Και επετα ήθελες να τα βάλω με τὸ λυκο για να σε σώσω! Καλά λοιπόν! Αντίο! Έγὼ φεύγω. »— Ὁ, μή! λυπήσου με, καλή μου Ρούσα!

«— Όχι, όχι! ἐγὼ δὲν είμαι καλή είμαι κακή Ρούσα. Αντίο! Αν σε φάγη ὁ λύκος, θα είσαι καλά φαγωμένη!» »Και έφυγεν η καληγόριδα, τόσο γρήγορα, ὡστε δὲν ήμπρέσα να ιδῶ κατά πὼς επήγε. »Η φωνή τοῦ λύκου επλησιάζεν ὁλονέν: »Χού! Χού! Χού!» »Εκαμα να φύγω' αλλὰ δὲν ήμπορούσα 'φοβούμενη πολὺ τὰ πόδια μου έτρεμαν, άδύνατον να περιπατήσω ή να σταθῶ. Έπεσα κατά γῆς ὡς νεκρά. Μολοντούτο, αν και ήξευρα ὅτι η μητέρα μου ήτο πολὺ μακριά, ὡστε να με ακούση, ήρχισα από τὴν άπελπισίαν μου να φωνάζω: «Μάνα μου! μάνα μου! βοήθειά! ὁ λύκος! ὁ λύκος!» Μόνον τὸ τρομερὸν εκείνο οὔρλιασμα: χού! χού! χού! μοῦ απέκρηθη... και από πολὺ πλησίον τώρα. Δύο μάτια πυρίνα ελαμψαν εις τὸ σκότος... 'Ητον ὁ λύκος!

»Έξαφνα, ήκουσα πὼς έσείσθησαν ὁπίσω μου οί κλάδοι τὼν θάμνων και μία γίδα—άλλη από τὴν Ρούσαν,— έωρμησε κατά τοῦ λύκου, προβάλλουσα τὰ κέρατα. Δὲν ήξεύρω τί συνέθη κατόπι. Είχα λιποθυμήσῃ.

»Όταν συνήλθα, τὸ δάσος εφωτίετο από τὴν σελήνην. 'Ο κακὸς λύκος δὲν ήτο πλέον ἐκεῖ και η μητέρα μου μ' εφιλούσε τρυφερώς. «Δέν μ' ἐμάλωσε καθόλου. — Είσαι εις κατάστασιν να περιπατήσης, 'ΑΣπρούλα; μοῦ είπε. "Αν είσαι, ελα να φεύγωμε γρήγορα." γιατι; ὁ λύκος ήμπορεί να ξαναγυρίσῃ.» »Ὁ, ήμπορούσα να περιπατήσω, εὐτυχῶς! Έξήλθομεν από τὸ δάσος και κατέβημεν τὸν λόφον τροχάδην. Καθὼς επλησιάζαμεν εις τὸ σπίτι, απαντήσαμεν τὴν κυρίαν Μιλχ με τὰ κορίτσια της, πὼς ήρχοντο να μας εύρουν. Έδειξαν μεγάλην χαρὰν ὅταν μάς είδαν, αλλὰ και ὅλοι ήρχισαν να με μαλώνουν. «Κακή, κακή 'ΑΣπρούλα!» ελεγαν. Απεναντίας δὲν ήξευραν πὼς να χαιδέψουν και να περιποιηθῶν τὴν μητέρα μου: «Η καίμενη η Εὐμορφοῦλα! επήγε να εύρη τὴν θυγατέρα της. Εὐγέ της! Και πρέπει να εκτυπήθῃ με τὸ λυκο!... 'Ιδέτε πὼς εἶνε αἱματομένη!» »Και πραγματικῶς υπήρχαν αἱματα επάνω εις τὸ λευκόν της φόρεμα ὅταν τὰ είδα, ήρχισα να κλαίω' αλλὰ η καλή μου μητέρα μ' εφίλησε δια να με παρηγορήσῃ και μου εἶπε: «Δέν εἶνε τίποτε' μὴν κλαίς, 'ΑΣπρούλα, μὴν κλαίς!» »Μ' ἐλειςσαν εις τὸν σταῦλον και ε-περιποιηθήσαν τὰ τραύματα της μητέρας μου. Αλλὰ τὸ πρῶτὸ τὸ κατ'άμαυρον κεφάλι της εύρεθη ξεθωριασμένον. Από τὴν λύπην της και από τὴν αγωνίαν, αἱ μαύραι τριχες της μητέρας μου είχαν γίνῃ στακτερές!... »Δέν εξαναείδα πλέον τὴν Ρούσαν. Η κυρία της τὴν επώλησε τὴν ιδίαν ε-κείνην ήμέραν και τὸ διστραμμένον αὐτὸ ζῖφον έφυγεν από τὸν τόπον, ὅπου κανείς, σε βεβαίῶ, μὴ κανείς δὲν το ελυπήθη. «Τὸ τρομερὸν αὐτὸ επεισόδιον μ' έκαμε φρόνιμη δια κάμποσον καιρόν. 'Όλίγον έλειψε να φαγωθῶ' είμπορεί να εἶπῃ κανείς ὅτι ήμουν εις τὸ στόμα τοῦ λύκου και ὅτι η μητέρα μ' έβγαλεν έξω. Και κάθε φοράν που ενύτταξα τὸ κεφάλι της, τὸ ὁποῖον έξ' αιτίας μου εἶχεν ά-σπρίση παράκαιρα, η συνείδησίς μ' έτυ-

»Όταν συνήλθα, τὸ δάσος εφωτίετο από τὴν σελήνην. 'Ο κακὸς λύκος δὲν ήτο πλέον ἐκεῖ και η μητέρα μου μ' εφιλούσε τρυφερώς. «Δέν μ' ἐμάλωσε καθόλου. — Είσαι εις κατάστασιν να περιπατήσης, 'ΑΣπρούλα; μοῦ είπε. "Αν είσαι, ελα να φεύγωμε γρήγορα." γιατι; ὁ λύκος ήμπορεί να ξαναγυρίσῃ.» »Ὁ, ήμπορούσα να περιπατήσω, εὐτυχῶς! Έξήλθομεν από τὸ δάσος και κατέβημεν τὸν λόφον τροχάδην. Καθὼς επλησιάζαμεν εις τὸ σπίτι, απαντήσαμεν τὴν κυρίαν Μιλχ με τὰ κορίτσια της, πὼς ήρχοντο να μας εύρουν. Έδειξαν μεγάλην χαρὰν ὅταν μάς είδαν, αλλὰ και ὅλοι ήρχισαν να με μαλώνουν. «Κακή, κακή 'ΑΣπρούλα!» ελεγαν. Απεναντίας δὲν ήξευραν πὼς να χαιδέψουν και να περιποιηθῶν τὴν μητέρα μου: «Η καίμενη η Εὐμορφοῦλα! επήγε να εύρη τὴν θυγατέρα της. Εὐγέ της! Και πρέπει να εκτυπήθῃ με τὸ λυκο!... 'Ιδέτε πὼς εἶνε αἱματομένη!» »Και πραγματικῶς υπήρχαν αἱματα επάνω εις τὸ λευκόν της φόρεμα ὅταν τὰ είδα, ήρχισα να κλαίω' αλλὰ η καλή μου μητέρα μ' εφίλησε δια να με παρηγορήσῃ και μου εἶπε: «Δέν εἶνε τίποτε' μὴν κλαίς, 'ΑΣπρούλα, μὴν κλαίς!» »Μ' ἐλειςσαν εις τὸν σταῦλον και ε-περιποιηθήσαν τὰ τραύματα της μητέρας μου. Αλλὰ τὸ πρῶτὸ τὸ κατ'άμαυρον κεφάλι της εύρεθη ξεθωριασμένον. Από τὴν λύπην της και από τὴν αγωνίαν, αἱ μαύραι τριχες της μητέρας μου είχαν γίνῃ στακτερές!... »Δέν εξαναείδα πλέον τὴν Ρούσαν. Η κυρία της τὴν επώλησε τὴν ιδίαν ε-κείνην ήμέραν και τὸ διστραμμένον αὐτὸ ζῖφον έφυγεν από τὸν τόπον, ὅπου κανείς, σε βεβαίῶ, μὴ κανείς δὲν το ελυπήθη. «Τὸ τρομερὸν αὐτὸ επεισόδιον μ' έκαμε φρόνιμη δια κάμποσον καιρόν. 'Όλίγον έλειψε να φαγωθῶ' είμπορεί να εἶπῃ κανείς ὅτι ήμουν εις τὸ στόμα τοῦ λύκου και ὅτι η μητέρα μ' έβγαλεν έξω. Και κάθε φοράν που ενύτταξα τὸ κεφάλι της, τὸ ὁποῖον έξ' αιτίας μου εἶχεν ά-σπρίση παράκαιρα, η συνείδησίς μ' έτυ-

»Όταν συνήλθα, τὸ δάσος εφωτίετο από τὴν σελήνην. 'Ο κακὸς λύκος δὲν ήτο πλέον ἐκεῖ και η μητέρα μου μ' εφιλούσε τρυφερώς. «Δέν μ' ἐμάλωσε καθόλου. — Είσαι εις κατάστασιν να περιπατήσης, 'ΑΣπρούλα; μοῦ είπε. "Αν είσαι, ελα να φεύγωμε γρήγορα." γιατι; ὁ λύκος ήμπορεί να ξαναγυρίσῃ.» »Ὁ, ήμπορούσα να περιπατήσω, εὐτυχῶς! Έξήλθομεν από τὸ δάσος και κατέβημεν τὸν λόφον τροχάδην. Καθὼς επλησιάζαμεν εις τὸ σπίτι, απαντήσαμεν τὴν κυρίαν Μιλχ με τὰ κορίτσια της, πὼς ήρχοντο να μας εύρουν. Έδειξαν μεγάλην χαρὰν ὅταν μάς είδαν, αλλὰ και ὅλοι ήρχισαν να με μαλώνουν. «Κακή, κακή 'ΑΣπρούλα!» ελεγαν. Απεναντίας δὲν ήξευραν πὼς να χαιδέψουν και να περιποιηθῶν τὴν μητέρα μου: «Η καίμενη η Εὐμορφοῦλα! επήγε να εύρη τὴν θυγατέρα της. Εὐγέ της! Και πρέπει να εκτυπήθῃ με τὸ λυκο!... 'Ιδέτε πὼς εἶνε αἱματομένη!» »Και πραγματικῶς υπήρχαν αἱματα επάνω εις τὸ λευκόν της φόρεμα ὅταν τὰ είδα, ήρχισα να κλαίω' αλλὰ η καλή μου μητέρα μ' εφίλησε δια να με παρηγορήσῃ και μου εἶπε: «Δέν εἶνε τίποτε' μὴν κλαίς, 'ΑΣπρούλα, μὴν κλαίς!» »Μ' ἐλειςσαν εις τὸν σταῦλον και ε-περιποιηθήσαν τὰ τραύματα της μητέρας μου. Αλλὰ τὸ πρῶτὸ τὸ κατ'άμαυρον κεφάλι της εύρεθη ξεθωριασμένον. Από τὴν λύπην της και από τὴν αγωνίαν, αἱ μαύραι τριχες της μητέρας μου είχαν γίνῃ στακτερές!... »Δέν εξαναείδα πλέον τὴν Ρούσαν. Η κυρία της τὴν επώλησε τὴν ιδίαν ε-κείνην ήμέραν και τὸ διστραμμένον αὐτὸ ζῖφον έφυγεν από τὸν τόπον, ὅπου κανείς, σε βεβαίῶ, μὴ κανείς δὲν το ελυπήθη. «Τὸ τρομερὸν αὐτὸ επεισόδιον μ' έκαμε φρόνιμη δια κάμποσον καιρόν. 'Όλίγον έλειψε να φαγωθῶ' είμπορεί να εἶπῃ κανείς ὅτι ήμουν εις τὸ στόμα τοῦ λύκου και ὅτι η μητέρα μ' έβγαλεν έξω. Και κάθε φοράν που ενύτταξα τὸ κεφάλι της, τὸ ὁποῖον έξ' αιτίας μου εἶχεν ά-σπρίση παράκαιρα, η συνείδησίς μ' έτυ-

»Όταν συνήλθα, τὸ δάσος εφωτίετο από τὴν σελήνην. 'Ο κακὸς λύκος δὲν ήτο πλέον ἐκεῖ και η μητέρα μου μ' εφιλούσε τρυφερώς. «Δέν μ' ἐμάλωσε καθόλου. — Είσαι εις κατάστασιν να περιπατήσης, 'ΑΣπρούλα; μοῦ είπε. "Αν είσαι, ελα να φεύγωμε γρήγορα." γιατι; ὁ λύκος ήμπορεί να ξαναγυρίσῃ.» »Ὁ, ήμπορούσα να περιπατήσω, εὐτυχῶς! Έξήλθομεν από τὸ δάσος και κατέβημεν τὸν λόφον τροχάδην. Καθὼς επλησιάζαμεν εις τὸ σπίτι, απαντήσαμεν τὴν κυρίαν Μιλχ με τὰ κορίτσια της, πὼς ήρχοντο να μας εύρουν. Έδειξαν μεγάλην χαρὰν ὅταν μάς είδαν, αλλὰ και ὅλοι ήρχισαν να με μαλώνουν. «Κακή, κακή 'ΑΣπρούλα!» ελεγαν. Απεναντίας δὲν ήξευραν πὼς να χαιδέψουν και να περιποιηθῶν τὴν μητέρα μου: «Η καίμενη η Εὐμορφοῦλα! επήγε να εύρη τὴν θυγατέρα της. Εὐγέ της! Και πρέπει να εκτυπήθῃ με τὸ λυκο!... 'Ιδέτε πὼς εἶνε αἱματομένη!» »Και πραγματικῶς υπήρχαν αἱματα επάνω εις τὸ λευκόν της φόρεμα ὅταν τὰ είδα, ήρχισα να κλαίω' αλλὰ η καλή μου μητέρα μ' εφίλησε δια να με παρηγορήσῃ και μου εἶπε: «Δέν εἶνε τίποτε' μὴν κλαίς, 'ΑΣπρούλα, μὴν κλαίς!» »Μ' ἐλειςσαν εις τὸν σταῦλον και ε-περιποιηθήσαν τὰ τραύματα της μητέρας μου. Αλλὰ τὸ πρῶτὸ τὸ κατ'άμαυρον κεφάλι της εύρεθη ξεθωριασμένον. Από τὴν λύπην της και από τὴν αγωνίαν, αἱ μαύραι τριχες της μητέρας μου είχαν γίνῃ στακτερές!... »Δέν εξαναείδα πλέον τὴν Ρούσαν. Η κυρία της τὴν επώλησε τὴν ιδίαν ε-κείνην ήμέραν και τὸ διστραμμένον αὐτὸ ζῖφον έφυγεν από τὸν τόπον, ὅπου κανείς, σε βεβαίῶ, μὴ κανείς δὲν το ελυπήθη. «Τὸ τρομερὸν αὐτὸ επεισόδιον μ' έκαμε φρόνιμη δια κάμποσον καιρόν. 'Όλίγον έλειψε να φαγωθῶ' είμπορεί να εἶπῃ κανείς ὅτι ήμουν εις τὸ στόμα τοῦ λύκου και ὅτι η μητέρα μ' έβγαλεν έξω. Και κάθε φοράν που ενύτταξα τὸ κεφάλι της, τὸ ὁποῖον έξ' αιτίας μου εἶχεν ά-σπρίση παράκαιρα, η συνείδησίς μ' έτυ-

»Όταν συνήλθα, τὸ δάσος εφωτίετο από τὴν σελήνην. 'Ο κακὸς λύκος δὲν ήτο πλέον ἐκεῖ και η μητέρα μου μ' εφιλούσε τρυφερώς. «Δέν μ' ἐμάλωσε καθόλου. — Είσαι εις κατάστασιν να περιπατήσης, 'ΑΣπρούλα; μοῦ είπε. "Αν είσαι, ελα να φεύγωμε γρήγορα." γιατι; ὁ λύκος ήμπορεί να ξαναγυρίσῃ.» »Ὁ, ήμπορούσα να περιπατήσω, εὐτυχῶς! Έξήλθομεν από τὸ δάσος και κατέβημεν τὸν λόφον τροχάδην. Καθὼς επλησιάζαμεν εις τὸ σπίτι, απαντήσαμεν τὴν κυρίαν Μιλχ με τὰ κορίτσια της, πὼς ήρχοντο να μας εύρουν. Έδειξαν μεγάλην χαρὰν ὅταν μάς είδαν, αλλὰ και ὅλοι ήρχισαν να με μαλώνουν. «Κακή, κακή 'ΑΣπρούλα!» ελεγαν. Απεναντίας δὲν ήξευραν πὼς να χαιδέψουν και να περιποιηθῶν τὴν μητέρα μου: «Η καίμενη η Εὐμορφοῦλα! επήγε να εύρη τὴν θυγατέρα της. Εὐγέ της! Και πρέπει να εκτυπήθῃ με τὸ λυκο!... 'Ιδέτε πὼς εἶνε αἱματομένη!» »Και πραγματικῶς υπήρχαν αἱματα επάνω εις τὸ λευκόν της φόρεμα ὅταν τὰ είδα, ήρχισα να κλαίω' αλλὰ η καλή μου μητέρα μ' εφίλησε δια να με παρηγορήσῃ και μου εἶπε: «Δέν εἶνε τίποτε' μὴν κλαίς, 'ΑΣπρούλα, μὴν κλαίς!» »Μ' ἐλειςσαν εις τὸν σταῦλον και ε-περιποιηθήσαν τὰ τραύματα της μητέρας μου. Αλλὰ τὸ πρῶτὸ τὸ κατ'άμαυρον κεφάλι της εύρεθη ξεθωριασμένον. Από τὴν λύπην της και από τὴν αγωνίαν, αἱ μαύραι τριχες της μητέρας μου είχαν γίνῃ στακτερές!... »Δέν εξαναείδα πλέον τὴν Ρούσαν. Η κυρία της τὴν επώλησε τὴν ιδίαν ε-κείνην ήμέραν και τὸ διστραμμένον αὐτὸ ζῖφον έφυγεν από τὸν τόπον, ὅπου κανείς, σε βεβαίῶ, μὴ κανείς δὲν το ελυπήθη. «Τὸ τρομερὸν αὐτὸ επεισόδιον μ' έκαμε φρόνιμη δια κάμποσον καιρόν. 'Όλίγον έλειψε να φαγωθῶ' είμπορεί να εἶπῃ κανείς ὅτι ήμουν εις τὸ στόμα τοῦ λύκου και ὅτι η μητέρα μ' έβγαλεν έξω. Και κάθε φοράν που ενύτταξα τὸ κεφάλι της, τὸ ὁποῖον έξ' αιτίας μου εἶχεν ά-σπρίση παράκαιρα, η συνείδησίς μ' έτυ-

»Όταν συνήλθα, τὸ δάσος εφωτίετο από τὴν σελήνην. 'Ο κακὸς λύκος δὲν ήτο πλέον ἐκεῖ και η μητέρα μου μ' εφιλούσε τρυφερώς. «Δέν μ' ἐμάλωσε καθόλου. — Είσαι εις κατάστασιν να περιπατήσης, 'ΑΣπρούλα; μοῦ είπε. "Αν είσαι, ελα να φεύγωμε γρήγορα." γιατι; ὁ λύκος ήμπορεί να ξαναγυρίσῃ.» »Ὁ, ήμπορούσα να περιπατήσω, εὐτυχῶς! Έξήλθομεν από τὸ δάσος και κατέβημεν τὸν λόφον τροχάδην. Καθὼς επλησιάζαμεν εις τὸ σπίτι, απαντήσαμεν τὴν κυρίαν Μιλχ με τὰ κορίτσια της, πὼς ήρχοντο να μας εύρουν. Έδειξαν μεγάλην χαρὰν ὅταν μάς είδαν, αλλὰ και ὅλοι ήρχισαν να με μαλώνουν. «Κακή, κακή 'ΑΣπρούλα!» ελεγαν. Απεναντίας δὲν ήξευραν πὼς να χαιδέψουν και να περιποιηθῶν τὴν μητέρα μου: «Η καίμενη η Εὐμορφοῦλα! επήγε να εύρη τὴν θυγατέρα της. Εὐγέ της! Και πρέπει να εκτυπήθῃ με τὸ λυκο!... 'Ιδέτε πὼς εἶνε αἱματομένη!» »Και πραγματικῶς υπήρχαν αἱματα επάνω εις τὸ λευκόν της φόρεμα ὅταν τὰ είδα, ήρχισα να κλαίω' αλλὰ η καλή μου μητέρα μ' εφίλησε δια να με παρηγορήσῃ και μου εἶπε: «Δέν εἶνε τίποτε' μὴν κλαίς, 'ΑΣπρούλα, μὴν κλαίς!» »Μ' ἐλειςσαν εις τὸν σταῦλον και ε-περιποιηθήσαν τὰ τραύματα της μητέρας μου. Αλλὰ τὸ πρῶτὸ τὸ κατ'άμαυρον κεφάλι της εύρεθη ξεθωριασμένον. Από τὴν λύπην της και από τὴν αγωνίαν, αἱ μαύραι τριχες της μητέρας μου είχαν γίνῃ στακτερές!... »Δέν εξαναείδα πλέον τὴν Ρούσαν. Η κυρία της τὴν επώλησε τὴν ιδίαν ε-κείνην ήμέραν και τὸ διστραμμένον αὐτὸ ζῖφον έφυγεν από τὸν τόπον, ὅπου κανείς, σε βεβαίῶ, μὴ κανείς δὲν το ελυπήθη. «Τὸ τρομερὸν αὐτὸ επεισόδιον μ' έκαμε φρόνιμη δια κάμποσον καιρόν. 'Όλίγον έλειψε να φαγωθῶ' είμπορεί να εἶπῃ κανείς ὅτι ήμουν εις τὸ στόμα τοῦ λύκου και ὅτι η μητέρα μ' έβγαλεν έξω. Και κάθε φοράν που ενύτταξα τὸ κεφάλι της, τὸ ὁποῖον έξ' αιτίας μου εἶχεν ά-σπρίση παράκαιρα, η συνείδησίς μ' έτυ-

»Όταν συνήλθα, τὸ δάσος εφωτίετο από τὴν σελήνην. 'Ο κακὸς λύκος δὲν ήτο πλέον ἐκεῖ και η μητέρα μου μ' εφιλούσε τρυφερώς. «Δέν μ' ἐμάλωσε καθόλου. — Είσαι εις κατάστασιν να περιπατήσης, 'ΑΣπρούλα; μοῦ είπε. "Αν είσαι, ελα να φεύγωμε γρήγορα." γιατι; ὁ λύκος ήμπορεί να ξαναγυρίσῃ.» »Ὁ, ήμπορούσα να περιπατήσω, εὐτυχῶς! Έξήλθομεν από τὸ δάσος και κατέβημεν τὸν λόφον τροχάδην. Καθὼς επλησιάζαμεν εις τὸ σπίτι, απαντήσαμεν τὴν κυρίαν Μιλχ με τὰ κορίτσια της, πὼς ήρχοντο να μας εύρουν. Έδειξαν μεγάλην χαρὰν ὅταν μάς είδαν, αλλὰ και ὅλοι ήρχισαν να με μαλώνουν. «Κακή, κακή 'ΑΣπρούλα!» ελεγαν. Απεναντίας δὲν ήξευραν πὼς να χαιδέψουν και να περιποιηθῶν τὴν μητέρα μου: «Η καίμενη η Εὐμορφοῦλα! επήγε να εύρη τὴν θυγατέρα της. Εὐγέ της! Και πρέπει να εκτυπήθῃ με τὸ λυκο!... 'Ιδέτε πὼς εἶνε αἱματομένη!» »Και πραγματικῶς υπήρχαν αἱματα επάνω εις τὸ λευκόν της φόρεμα ὅταν τὰ είδα, ήρχισα να κλαίω' αλλὰ η καλή μου μητέρα μ' εφίλησε δια να με παρηγορήσῃ και μου εἶπε: «Δέν εἶνε τίποτε' μὴν κλαίς, 'ΑΣπρούλα, μὴν κλαίς!» »Μ' ἐλειςσαν εις τὸν σταῦλον και ε-περιποιηθήσαν τὰ τραύματα της μητέρας μου. Αλλὰ τὸ πρῶτὸ τὸ κατ'άμαυρον κεφάλι της εύρεθη ξεθωριασμένον. Από τὴν λύπην της και από τὴν αγωνίαν, αἱ μαύραι τριχες της μητέρας μου είχαν γίνῃ στακτερές!... »Δέν εξαναείδα πλέον τὴν Ρούσαν. Η κυρία της τὴν επώλησε τὴν ιδίαν ε-κείνην ήμέραν και τὸ διστραμμένον αὐτὸ ζῖφον έφυγεν από τὸν τόπον, ὅπου κανείς, σε βεβαίῶ, μὴ κανείς δὲν το ελυπήθη. «Τὸ τρομερὸν αὐτὸ επεισόδιον μ' έκαμε φρόνιμη δια κάμποσον καιρόν. 'Όλίγον έλειψε να φαγωθῶ' είμπορεί να εἶπῃ κανείς ὅτι ήμουν εις τὸ στόμα τοῦ λύκου και ὅτι η μητέρα μ' έβγαλεν έξω. Και κάθε φοράν που ενύτταξα τὸ κεφάλι της, τὸ ὁποῖον έξ' αιτίας μου εἶχεν ά-σπρίση παράκαιρα, η συνείδησίς μ' έτυ-

